

Až vám mě to dost jako zaskočilo. Nepříjemně.

Páč už se dostavila únava matryjála asi. A to jsem si to malovala v žůžovoučkejch barvičkách.

Jak se pěkně přesuneme ze starýho do novýho a budeme si užívatí klídek, pohodičku, pohodlíčko a budeme to jen tak zlehýnka stavebně šolichat.

TAK LEDA PRT!

□

Teď už se směju, ale popravdě mi v ten moment moc do smíchu nebylo. I proto to odmlka. Dřív bych se nějak snažila to zaonačit, psát třeba na telefoně (i když.... ten xindl, co mám místo telefoně teď, by stejně asi nespolupracoval), ale teď prostě nebyla energie, vůbec, ale vůbec. Byla jsem ráda, že jsem ráda a že přežívám.

A to jsem se na ten přesun fakt hodně těšila. Sobotěnka ešče byla přesně v tom duchu, myla jsem, přenášela... a desinfikovala. Protože jak se ukázalo - stará místnost, špatně odizolovaná - rovná se co? Plíseň. Takže to obnášelo o dost víc činností, než jsem si v těch žůžovejch barvičkách vymalovala. Ale ještě furt to bylo dobrý.

V neděli už to dobrý nebylo ani trochek. Jak se odendala část skříněk, ukázalo se v plný kráse, co je za nima a.....mě to dost rozbilo. Mám s tím fakt problém. Takže míra desinfikování se ještě zvýšila. Divím se, že mi neslezly kožní deriváty. Místo toho jsem si ovšem parádně podřízla - opět pravou ruku. Desinfikovala jsem naši starou lednici, kterou jsme bohužel, díky tomu, že nikde není ta nová, museli přesunou do nový kůchně. A jak jsem tak pod ní lezla, zatímco Brtník ji držel nahnutou, abych to tam mohla šécko ošmrdat, vzala jsem si malíček pravý ruky o nějaký plech tak dokonale, že ani teď po deseti dnech, či více, se ho nemůžu dotknout a velmi špatně se mi píše na počítaadle. A to se mi ještě nezhojil pořádně ten palec, že jo.

No nic, spát jsem šla jednu hodinu v noci, usnula v půl druhý a vstávám v těch půl pátý. Fajn, tak jo, tak si prostě v pondělí odpočinu, říkala jsem si.

Ne, neodpočínala jsem si, protože zcela logicky bylo zapotřebí dostat z té místnosti všechno z podlahy a omítek, co půjde. Takže se objednal kontejner s tím, že pan zedník zahájí likvidační práce. Než je ovšem zahájil, tak nám volal.

Protože.

Protože kontejnerista, který usazoval kontejner, s tím na mokrém povrchu uklouznul a.....rozmlátil nám paletu nový, složený střešní krytiny. A ani se neráčil nám to dát vědět. Takže kdyby nám pan Zedník nevolal, přijdeme domů a tam najdeme překvápko v podobě tý spouště. Takhle jsme aspoň tohohle byli ušetřeni. Nicméně jsme nebyli ušetřeni toho, že až se ovenčilo a já jsem po vytření zase zdatně vydesinfikovala celou předsíň, kterou se pan Zedník se sutí v kolečku pohyboval, čekalo na nás rozebrání a přebrání té palety s rozbitýma taškama. Vytrídít, co je rozbitý, vyfotit to, abychom měli důkaz, že je to víc, než oněch zmiňovaných pouhých cca 20 tašek, jak posléze tvrdil kontejnerista Brtníkovi, když mu rozhořčeně volal, že nám něco rozbil a neráčil nám to dát vědět. No, takže jsme tam ještě v devět večer za hnusný mokrý mlhy, tmy a zimy, šaškovali s taškama. Že se nešlo včas spát, je asi jasný. Byla jsem - a jsem - hodně unavená, v ten moment i krapítek sem se litovala. Ne, litovala jsem se dost ☐

Fakt masakr masakrózní. V podstatě nic tak hrozného, ale už jsme prostě opotřebovaný. I na Brtníkovi bylo vidět, že toho má plný zuby. Takže atmosféra, že by se dala krájet, do toho Taliprdová se svými excelentními projevy..... V práci toho taky nebylo málo, takže zkrátka konečná. Počítač nic a na tom telefoně, to opravdu moc nejde. Tak já doufám, že máte pro mě pochopení. Já se hodně snažím, aby to běželo a co nejvíc články vycházely, ale teď to nevychází úplně mně, páč nejní enérží! Asi sem se nějak celosvětově nakazila, nebo co, že když nejní enérží nikde, tak u nás taky ne ☐ . Ale - vidím světlo na konci tunelu. Jen doufám, že tomu vlaku stihnu uhnout ☐ ☐